

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 790/2018
11.07.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Милоша Алексића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К.бр.29/16 од 18.05.2017. године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.9/18 од 06.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 11.07.2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Милоша Алексића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К.бр.29/16 од 18.05.2017. године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.9/18 од 06.03.2018. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици К.бр.29/16 од 18.05.2017. године, између осталих, окривљена АА је у ставу II изреке оглашена кривом због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и изречена јој је судска опомена. Окривљена је обавезана да на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Приватни тужилац ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.9/18 од 06.03.2018. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљене АА - адвоката Милоша Алексића и браниоца окривљеног ББ - адвоката Небојше Анђелковића, па је потврђена пресуда Основног суда у Сурдулици К.бр.29/16 од 18.05.2017. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљене АА - адвокат Милош Алексић, због повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 170. став 4. КЗ и из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да сагласно члану 492. став 1. ЗКП преиначи правноснажне пресуде Основног суда у Сурдулици К.бр.29/16 од 18.05.2017. године и Вишег суда у Врању 2Кж1.бр.9/18 од 06.03.2018. године у односу на окривљену АА тако што ће је ослободити од оптужбе за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ или да наведене пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да су нижестепени судови у конкретном случају морали да примене одредбу става 4. члана 170. КЗ која предвиђа основ искључења постојања кривичног дела увреда из члана 170. КЗ, те да окривљену ослободите од оптужбе за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је оптужена и правноснажно оглашена кривом. Ово са разлога јер по ставу браниоца изрека првостепене пресуде у ставу II који се односи на окривљену АА не садржи субјективни елемент кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, а то је да је окривљена инкриминисане речи изговорила у намери омаловажавања приватног тужиоца ББ, а што је у конкретном случају неопходно за постојање предметног кривичног дела, имајући у виду да је испуњен објективни услов јер је окривљена увредљиву изјаву дала бранећи своје право везано за радни однос, а које јој је било повређено од стране приватног тужиоца ББ када јој је рекао да не зна да ради.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у ставу II изреке првостепене пресуде и то да је

окривљена АА „дана 04.02.2016. године, у поподневним часовима, у продавници ..., у селу ..., у стању урачунљивости и са умишљајем увредила приватног тужиоца ББ упућујући му речи увреде: „Ти си преварант и лопов“, што све може шкодити части и угледу приватног тужиоца, иако је била свесна свога дела и да је оно забрањено и хтела његово извршење“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљене АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је она оптужена и правноснажно оглашена кривом.

Наиме, за радњу кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ није неопходно да садржи намеру окривљене да омаловажи оштећеног и стога не мора бити обухваћена изреком пресуде, осим у случајевима из става 4. члана 170. у вези става 1. до 3. КЗ када, иако није изричито садржана у бићу кривичног дела увреде из става 1. члана 170. КЗ, по налажењу Врховног касационог суда, улази у њен појам и мора бити обухваћена изреком пресуде. Међутим, како из чињеничног описа радње окривљене АА, утврђеног у ставу II изреке првостепене пресуде, не произилази да је окривљена увредљиву изјаву дала у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, дакле како се у конкретном случају не ради о ситуацији из става 4. члана 170. у вези става 1. КЗ (како то погрешно тврди бранилац окривљене), то стога намера омаловажавања не мора ни бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је окривљена правноснажно оглашена кривом. Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене којима се указује да је правноснажном пресудом на штету окривљене учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљене у осталом делу захтева указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да се другостепени суд у својој пресуди уопште не изјашњава о наводима жалбе браниоца окривљене изјављене против првостепене пресуде којима се, између осталог, упућује и на примену члана 170. став 4. КЗ. Како ова повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљене оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побиганим пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Милоша Алексића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом

делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.